

Đậu Đỏ Tương Tư

Contents

Đậu Đỏ Tương Tư	1
1. Phần 1	1
2. Phần 2	3
3. Phần 3	4
4. Phần 4	6
5. Phần 5	7
6. Phần 6 (hết)	8

Đậu Đỏ Tương Tư

Giới thiệu

Ta có một hộp gấm đậu đỏ, tỏa hương xạ hương nồng nàn; Nếu ta tặng chàng, chàng nhất định phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-do-tuong-tu>

1. Phần 1

Ta có một hộp gấm đậu đỏ, tỏa hương xạ hương nồng nàn;

Nếu ta tặng chàng, chàng nhất định phải thưởng cho ta một hộp gấm tương tư.

Nếu không, chàng sẽ tâm tan xương nát, đem về chẳng thể ngủ yên.

Nam Thân.

Ta có một hộp gấm đậu đỏ, tỏa hương xạ hương nồng nàn;

Nếu ta tặng chàng, chàng nhất định phải thưởng cho ta một hộp gấm tương tư.

Nếu không, chàng sẽ tâm tan xương nát, đem về chẳng thể ngủ yên.

“Nam Thân.” - Tương Tư nhặt lấy một bông hoa lựu màu đỏ nhạt dưới gốc cây, đứng tựa người lên cạnh cửa, trên chiếc váy hồng đang xòe ra có thêu hoa li ti đỏ thắm.

Nam Thân quay đầu lại, đầu mày khỏe mắt cong cong thon dài: “Tương Tư, cô đến trễ.”

Khi đó Tương Tư đứng ngược sáng nhìn chàng. Chắc hẳn là Nam Thân được nhật nguyệt nuông chiều đây: ánh dương rực rỡ chiếu lên dung nhan sạch sẽ của chàng mạ thêm một lớp vàng óng ánh, ửng lên một tầng ánh sáng nhấp nhô.

“Người nên biết rõ chứ, nhà của người cách nhà của ta xa đến vậy.” - Tương Tư khẽ vén vạt váy nhảy qua bậc cửa, nở nụ cười xinh đẹp với chàng: “Rõ là vướng chân, ngày nào đó ta sẽ té ngã không chừng.”

“Ai bảo cô đi đứng mà lại nhảy nhót không yên như thế, ngã một lần mới tốt lên được.” - Nam Thân khẽ vuốt ve chơi đùa với bông hoa lựu mà Tương Tư vừa nhét vào trong lòng chàng, khẽ mỉm cười nghiêng người nhìn cô: “Té thêm lần nữa thì cô nên ở lại nhà của ta đi cho tiện, không thể chạy thoát đâu!”

Tương Tư giả vờ không nghe thấy, tự nhiên đi đến ngồi xuống bên cạnh chàng, lật xem Ngũ Đại từ mà Nam Thân thích nhất. Lật tới một trang nào đó, nàng chỉ vào “Sinh Tra Tử” của Chu Hi Tế:

Tân nguyệt khúc như mi, vị hữu đoàn viên ý.

Hồng đậu bắt kham khán, mãn nhãn tương tư lệ.

Chung nhật phách đào nương, nhân tại tâm nhi lí.

Lưỡng đoá cách tường hoa, sớm vãn thành liên lí.

Trăng non giống như hàng mi, không mang ý nghĩa đoàn viên (tròn)

Không đành lòng nhìn từng hạt đậu đỏ, người tương tư hái mất đắm lệ mơ màng.

Cả ngày đều bỏ quả hạch đào, ý trung nhân thiên hạ trong lòng ta.

Hai đoá hoa nhỏ cách bởi tường ngăn, sớm muộn cũng sẽ liền cành (kết thành vợ chồng)

“Một người con gái tốt ngọc ngà đáng thương, có lẽ cuối cùng vẫn không đợi được người mình thương.”

“Tương Tư, vậy còn cô, có đợi được đến lúc đó không?” - Nam Thân cười như có như không nhìn cô.

Tương Tư cúi đầu cười, từ trong người lấy ra một hộp gấm, chậm chậm đưa cho chàng: “Chàng nhận đi, khi ta trở lại mà đậu đỏ có thể sắp đầy trong tráp thì coi như là ta đã đợi được rồi.”

Nam Thân cầm lấy cái tráp bằng gấm kê sát vào hai gò má người: “Xạ hương?”

“Thấy nó như thấy ta, mấy hôm nay có thể ta sẽ không thường tới được.” - Tương Tư vịn vào khung cửa quay đầu lại nhìn chàng, cười rạng rỡ, rồi lập tức biến mất.

Buổi đêm đầu hạ năm ấy hơi lành lạnh, ve kêu lác đác.

Tương Tư vận một chiếc áo lót mỏng màu sắc đỏ thắm cười khẽ ngồi trên đầu tường, làm người ta kinh hãi.

Đình viện nhà tôi, là đình viện của thừa tướng đương triều, chẳng biết đến bao nhiêu quân đội canh giữ.

“Sao người lại vào đây?” - Thậm chí tôi còn không dám nhìn thẳng vào ánh trăng chiếu sáng trên người nàng, cúi đầu hỏi.

Tương Tư cười khanh khách: “Bởi vì nhà người có cây tương tư chứ sao?”

Quần lụa mỏng khẽ bay bay trong gió, duyên dáng xinh đẹp làm cho người ta ngây ngẩn.

Tôi nắm chặt tay, cố gắng nhìn lên, lại có một hạt đậu đỏ trơn bóng mượt mà, tôi kinh ngạc nói: “Cái đó...cái đó không phải là của nhà ta...”

“Người trồng là được.”

Nàng cười duyên rồi nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi bờ tường, không vang một tiếng động. Chống hai tay, nghiêng nghiêng khuôn mặt tuyệt mỹ, bước sen lão đảo, dáng vẻ ranh mãnh.

Tôi ngậy ra nhìn nàng: đôi mày khê nhướn, mắt phượng lướt về phía tóc mai, đôi môi tựa như hạt đậu đỏ trong tay tôi, bóng má vui lòng người.

“Này, tên ngốc!” - Nàng cười rồi dùng tay áo che mặt, hai bờ vai run run, cười đến mức run rẩy: “Trông nó bên dưới cửa sổ phòng người.”

Tôi nghe lời, nhưng không nén được liền quay đầu lại nhìn nàng. Chỉ lo nàng sẽ bị thị vệ bắt được.

Sau khi lấp kín đất, tôi lại quay đầu nhìn lại nhưng không thấy nàng nữa.

Tôi cảm thấy vô cùng mất mát, nhưng lại hoàn toàn quên mất chuyện quan trọng: chẳng hay nàng là người hay quỷ? Sao lại vào trong đình viện, mà có thể không kinh động một ai? Vả lại, không biết nàng cao danh quý tánh[1] là gì.

[1] Cao danh quý tánh: cao danh quý tính, tên họ...

Mỗi ngày tôi đều ngồi dưới song cửa sổ nhìn gốc đậu đỏ, nó lớn lên không nhanh cũng không chậm. Cành lá xinh đẹp, giống như dáng vẻ đáng yêu của nàng.

Tôi nhớ tương tự nàng cũng như hạt đậu đỏ này vậy, càng lớn lên thì càng sâu nặng. Khi đậu đỏ kết quả, cuối cùng thì nàng cũng xuất hiện.

2. Phần 2

Tương Tư.

Nam Thân đã quên tôi rồi.

Mười năm trước, phụ thân của chàng được tuyển chiếu vào Kinh làm quan, trên đường đi lạc vào rừng rậm bị thụ yêu mê hoặc.

Toàn gia hơn mười nhân khẩu bị dây mây trói lại trong cung điện của thụ yêu, không động đậy được.

Khi đó, tôi chỉ là một gốc cây tương tự sinh trưởng trong rừng già, một yêu cây tương tự. Hận nỗi đạo hạnh thấp kém, vẫn còn mang một khuôn mặt của trẻ con, bị thụ yêu sai bảo.

Mỗi kì trăng tròn thụ yêu lại phải hút máu một người. Đêm đó, người sắp làm mồi cho cô ta là Nam Thân.

Một đứa trẻ thật kì lạ, nó không khóc không quấy, ánh mắt bình thản nhưng vô cùng đáng sợ.

Thụ yêu cũng lấy làm kinh ngạc, ả vươn móng vuốt đỏ sẫm xoa xoa quệt quệt lên khuôn mặt trắng ngần của thằng bé: “Tương Tư, người trông chừng nó.”

“Vâng.” - Tôi quỳ gối đáp lời.

Thụ yêu chọn một đứa bé trạc tuổi Nam Thân, tiếng khóc của đứa bé con trước khi chết vang vọng cả tòa cung điện.

“Không lẽ người không sợ sao?” - Tôi ngồi chồm hổm bên cạnh ngục đá, đưa cho thằng bé vài quả đại.

Nó mỉm cười, mày mắt thon dài cong cong lại: “Nếu như dưới trần có yêu ma tác quái, thế thì nhất định sẽ có thần tiên trên trời đến thu phục nó. Ta chết rồi, biết đâu có thể lên trời báo cáo với thần tiên, để cho họ xuống đây cứu cha mẹ ta ra.”

“Thần tiên sẽ tin chứ?” - Tôi nghi ngờ tự hỏi, rồi buồn bã gục đầu vào hai khuỷu tay: “Nếu thật như thế, thì nhất định ta cũng sẽ bị bắt đi rồi... Dù sao, thì ta cũng là một con yêu quái.”

“Người chắc chắn không phải là loài yêu nghiệt.” - Nam Thân nhìn tôi khẳng định: “Trên người người không có mùi máu tanh. Hãy trở thành một tiên nữ, đừng để bị thụ yêu khống chế. Người hãy trốn đi.”

Chàng đang trong cảnh nguy khốn, vậy mà vẫn còn khuyên tôi thoát thân...Tức thì, khiến tôi rơi nước mắt...

Lúc đi, tôi có đưa lại cho chàng chìa khóa của ngục đá và còn dặn chàng nhất định phải trốn đi nhân lúc nửa đêm. Bởi vì lúc đó không có ánh mặt trời nên pháp lực của thụ yêu sẽ bị suy yếu.

“Ta còn chưa biết tên của ngươi!” - Nam Thân nắm lấy chùm chìa khóa la lên.

“Tương Tư.” - Tôi rưng rưng lệ, phất tay áo biến mất.

“Tương Tư, ngươi chỉ là một đứa tiện tì!” - Thụ yêu tức giận dùng dây mây quất vào cơ thể của tôi: “Dám tự tiện thả bọn chúng đi! Chúng là máu! Máu! Để coi ta có đánh chết ngươi không!”

Tôi cố gắng không kêu ra tiếng, chỉ ngậm máu cười khẩy: “Dù ngươi có đánh chết ta cũng thể thôi. Ngươi đã chạy đi hết rồi.”

“Ngươi còn dám cãi!” - Thụ yêu như muốn điên lên, lấy dây mây quất lên hai tay của tôi.

Một cái, hai cái...một cơn đau thấu trời, tôi cũng bất tỉnh.

“Tương Tư, Tương Tư.” - Giọng nói sao lại quen thuộc thế...

“Ngươi là...” - Tôi mở hé hai mắt, một ông lão sắc mặt hồng hào hiện ra trước mắt tôi: “Ôi dào! Tương Tư, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi!”

Ông ta phất nhẹ qua mặt tôi một cái, rất nhiều kí ức chưa từng có tràn ra như nước triều dâng.

“Lão già chết tiệt!” - Tôi “òà” to lên khóc, kí ức mấy trăm năm trước từng thứ từng thứ sống lại, nhưng dường như vẫn có chút gì đó không tài nào nhớ ra được: “Lão bại hoại! Lão bại hoại! Lão mới tới đón ta về nhà.”

Nguyệt Lão vừa cười “ha ha” vừa nhéo hai gò má của tôi: “Ta tội nghiệp cho Tương Tư ngươi, công đức viên mãn rồi. Yên tâm đi, sẽ không để cho ngươi phải xuống nhân gian làm yêu quái nữa, phải chịu thêm khổ nữa!”

“Thụ yêu thì sao?” - Tôi duỗi hai tay, không có thương tích gì, trên người cũng không chỗ nào đau đớn.

Hai tay Nguyệt Lão xoay xoay dây tơ hồng trên đầu, ngón trỏ chỉ lên nguyệt kính: “Ồ, bị ta bắt lại nhốt vào trong kính rồi kìa.”

Tôi lơ đãng xoa xoa cánh tay, bỗng nhiên cảm thấy có một chỗ hơi lồi lõm. Duỗi cánh tay ra, chỗ đó lại có một dấu răng vẫn còn hằn rõ: “Vây...Nam Thân, sao rồi?”

3. Phần 3

Đêm đó, tôi và Nam Thân, mỗi người đều để lại trên cánh tay đối phương một dấu răng.

“Sau này, bọn mình sẽ có thể tìm được nhau bằng dấu vết này, cho dù ngươi có quên đi nữa...”

“Nếu ta tìm được muối, hoặc là muối tìm được ta, chỉ cần có dấu hiệu này, nhất định ta sẽ nhớ ra muối!”

“Hi vọng sẽ như thế... Nếu có duyên gặp lại, chớ có quên nhau.”

“Chờ khi ta trưởng thành, chắc chắn ta sẽ cưới muối làm nương tử!”

Chờ khi ta trưởng thành, chắc chắn ta sẽ cưới muối làm nương tử! Chờ khi ta trưởng thành, chắc chắn ta sẽ cưới muối làm nương tử! Chờ khi ta trưởng thành, chắc chắn ta sẽ cưới muối làm nương tử!...

“Đứa bé đó?” - Ánh mắt Nguyệt Lão lóe sáng: “Đã cùng lên Kinh với phụ mẫu rồi. Tương lai đã định kể đó là thừa tướng, tiền đồ không sao kể xiết.”

“Vây cậu ấy...”

“Đã không còn phần kí ức khi ở bên trong khu rừng đó nữa rồi. Khi ta cứu người, đã lỡ để cho cậu ta thấy được. Người cũng hiểu, không thể để cho con người nhìn thấy chúng ta.”

Quả đúng là khóc không ra nước mắt thật.

Nếu có duyên gặp lại, chớ có quên nhau...Cho dù người có quên ta đi nữa...

Nam Thân

“Không biết quý danh của cô nương...”

“Thực là, biết rõ còn cố hỏi.” - Tương Tư cười “khanh khách”, nàng cắn nhẹ môi, một ngón tay chỉ về gốc cây đậu đỏ: “Này, thế đã biết chưa?”

Nàng nói nàng tên là Tương Tư.

Cái tên quen thuộc đến thế, dường như đã khắc sâu trong tâm khảm mấy đời mấy kiếp.

Nhưng tôi vẫn không nhớ nổi, đau đầu như muốn nứt ra.

“Nam Thân?” - Tương Tư lắc lắc bàn tay trước mặt tôi, mười ngón tay thon nhỏ, chuôi đậu đỏ xạ hương màu son lung lay trên cổ tay như dương chi bạch ngọc của nàng: “Đang suy nghĩ gì thế?”

“À...không có gì, ta chỉ cảm thấy... dường như là, trước đây ta đã từng gặp nàng...” - Tôi duỗi cánh tay ra, một dấu răng nho nhỏ bất chợt hiện ra dưới tầm mắt.

Tương Tư thẳng thừng nhìn tôi: “Chẳng lẽ, chàng đã nhớ ra gì rồi?”

Tôi ôm cái đầu đã căng ra vô cùng đau đớn nói: “Những bóng dáng mơ hồ... và âm thanh... a...”

“Đừng nghĩ nữa...” - Tương Tư nắm tay tôi nhẹ nhàng buông lời, hai mắt nàng vẫn nhìn đắm đắm vào vết răng trên mé trong cánh tay tôi: “Nam Thân, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa. Cho dù, chàng đã quên thiếp...”

“Được.”

Tôi lại gieo những hạt đậu đỏ mình đã thu hoạch bên dưới song cửa sổ.

Tương Tư nói, không lâu nữa, tôi chỉ cần đẩy cửa sổ ra thì đã có thể nhìn thấy một màu rực rỡ, ... giống như, nụ cười của Tương Tư.

Tương Tư là người con gái trong mộng của tôi. Nàng vừa thông minh lại lạnh lợi.

Tôi dạy nàng thi từ, nàng nhìn qua là đã nhớ, đọc trôi chảy và lưu loát.

Có điều, ít khi nàng nhắc tới chuyện nhà. Nàng chỉ nói nàng đến từ một nơi rất xa, bởi vì có học một ít pháp thuật từ một vị thể ngoại cao nhân nên mới có thể đi nghìn dặm, thậm chí còn qua được đám binh lính trong phủ Thừa tướng như vào chỗ không người.

Tôi thấy nàng đến hàng ngày nên cũng tin.

Cha tôi muốn tôi thi lấy công danh.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, nếu phen này có thành tựu, thì có thể không cần cầu hôn Tương Tư với phụ mẫu của nàng bằng vào thân phận con thừa tướng. Dù sao thì tử bằng phụ quý[1], quả thật là chuyện không hay.

[1] Tử bằng phụ quý: con quý nhờ cha.

4. Phần 4

Đường như Tương Tư biết tâm tư của tôi, nàng chỉ khẽ cười cũng không đòi tôi dạy nàng thi từ nữa.

Đảo tay mài mực, tay áo hồng đượm hương.

Mỗi đêm bên ánh đèn dầu lập lòe, tôi vỗ về gương mặt mệt mỏi say ngủ của nàng, trong lòng biết bao yêu thương. Để nàng không giật mình thức giấc, tôi phải khoác thêm cho nàng một lớp áo.

Vậy mà sáng sớm hôm sau, đã không thấy bóng dáng nàng đâu, chỉ có một hạt đậu đỏ và chiếc áo đem qua đặt bên án thư.

Có một ngày, nàng mang một hộp gấm tặng cho tôi, đượm mùi xạ hương thật nồng.

Nàng nói, chờ khi đậu đỏ đầy trong hộp, cũng coi như nàng đã đợi được rồi.

Tương Tư, ta sẽ sắp đậu đỏ đầy hộp gấm. Tương Tư, ta muốn lấy nàng.

Đây đường như là hẹn ước mấy đời của chúng tôi...

Tương Tư

Tôi đợi đã bao lâu, mới chờ được câu nói kia.

Tôi tìm đã bao lâu, mới tìm được chàng.

Là tiên tử trông coi “Tương Tư Ti”, tôi vốn không cần lo lắng chuyện thế gian. Nhưng, mỗi lần nhìn thấy vết răng bên mé trong cánh tay ấy, trong lòng chợt thấy quặn luyến...

Một nam tử, từng nói chàng muốn lấy tôi...

“Tương Tư.” - Nguyệt Lão gia gia đến bên cạnh tôi, chỉ vào chỉ hồng nhân duyên buộc đầy trên tường: “Chuyện tương tư thế gian, đều do người trông coi. Nhớ không được có lòng luyến ái, kéo lỡ làng việc trọng đại.”

“Nhưng mà! Gia gia! Nam Thân, chàng...” - Tôi nắm tay lão khẩn cầu: “Con không thể gặp chàng một lần sao?”

“Không được. Ta tuyệt đối không cho phép.”

“Gia gia...”

“Tương Tư, chớ trách gia gia vô tình. Đoạn nghiệt duyên này nhất định phải kết thúc ở kiếp này, bằng không, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.” - Nguyệt Lão gia gia thu Nguyệt kính cất vào trong ngực: “Ta biết người lại dùng gương này tìm hắc. Quên hắc đi, nhất định phải thế.”

“Chẳng lẽ con với chàng từng có duyên phận mấy kiếp sao?” Nhưng tại sao... Tôi chỉ nhớ nhớ được chuyện về chàng một kiếp... ký ức mấy trăm năm của tôi đã sống lại tất cả, nhưng chỉ mỗi ký ức của chàng lại đau mất.

“Đây là nghiệt duyên, người đừng suy nghĩ nữa.” - Nguyệt Lão gia gia thở dài rồi biến mất.

Không có Nguyệt kính, tôi không còn cách nào thấy được chuyện thế gian.

“Phong Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có thể giúp muội tìm một người không?” - Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể nhờ tiên tử trông coi “Phong Nguyệt Ti” giúp đỡ. Nhưng vị tiên tử này lại rất xem thường tôi.

Nhưng, đã không còn cách nào khác, những tiên tử khác nhất định sẽ khuyên tôi từ bỏ chứ không chịu giúp tôi.

Phong Nguyệt thì khác, nàng sẽ trao đổi với tôi.

“Thì ra Tương Tư kiêu ngạo cũng đi cầu xin ta?” - Phong Nguyệt nằm trên tháp nở nụ cười lẳng lơ: “Không phải Nguyệt kính của người có thể biết rõ tất cả mọi chuyện thế gian sao?”

“Nguyệt kính của muội đã bị Nguyệt Lão gia gia thu giữ...” - Tôi đứng bên cạnh nàng trong hương hoa nồng đậm nhưng cũng không nhú mảy.

“Người động lòng phàm.” - Phong Nguyệt đa nghi hỏi.

Tôi cúi đầu nói: “Nếu tỷ có thể giúp muội tìm được Nam Thân, muội nhất định sẽ đồng ý tất cả với tỷ.”

“Tất cả? Không, Tương Tư.” - Phong Nguyệt đứng lên, kề đến gần tai tôi khẽ nói: “Ta chỉ cần một sợi tơ hồng...ha ha, ha ha ha...”

“Tơ hồng? Nhưng việc đó liên quan đến nam nữ trên thế gian...”

“Nam Thân chắc chắn phải đáng giá hơn một sợi tơ chứ?” - Phong Nguyệt cười – dùng ngón tay xinh đẹp đặt lên môi tôi: “Đối với người, trộm một dây tơ hồng cũng chỉ là một việc cỏn con.”

“... Được.”

Tôi có được tin tức của Nam Thân như mong muốn.

Khi giao tơ hồng cho Phong Nguyệt, nàng ta nở nụ cười không mang ý tốt đẹp, nhưng trong lúc hoang mang vì mình vừa ăn trộm nên tôi không phát hiện ra.

Nên, Nam Thân, thiếp lại có thể xuống trần gian tìm chàng, thực hiện lời hứa của chàng.

5. Phần 5

Nam Thân

“Cái gì? Bảo con cưới tiểu thư Tử Khâm?” - Tôi bất chợt cảm thấy kinh hãi.

Khẩu khí của cha và mẹ đều như nhau: “Tử Khâm là con gái của tướng quân đương triều, môn đăng hộ đối. Huống chi, từ lâu con bé đã một lòng hướng về con.”

“Không thể được! Con không muốn!!!” Tôi lùi lại mấy bước, tay ôm ngực chạy vụt về phía thư phòng.

“Tương Tư?” Từ ngày nàng tặng cho tôi hộp gấm, đây cũng là lần đầu nàng xuất hiện. Hôm nay nàng lặng lẽ ngồi trước án thư lật xem thi từ, thi thoảng lại dùng bút khoanh tròn. Bóng nàng đọng đưa.

Nàng nghe tiếng động, ngoảnh đầu lại cười: “Sao thế? Sao chàng lại chạy vội như vậy?”

“Ta... Ta...” - Tôi không biết có nên nói với nàng tất cả.

“Sao lại ấp a ấp úng như thế?” - Tương Tư đóng sách lại, hai tay nàng đỡ lấy vai tôi, nhẹ lên tiếng: “Có chuyện gì sao?”

Tôi nắm lấy tay nàng: “Nàng... Không phải nàng từng học phép thuật sao? Mau dẫn ta đi đi! Chúng ta rời khỏi nơi này!”

“Nam Thân, chàng có chuyện gì vậy? Hãy nói cho thiếp biết.” - Tương Tư phẩy tay áo, né tránh bàn tay của tôi.

“Bảo ta nói sao đây... Bảo ta nói sao đây...” - Tôi nắm chặt lấy tay nàng: “Cho dù có thế nào, xin nàng nhất định phải tin tưởng ta...”

“Nam Thân!...” - Giọng nói của Tương Tư càng ngày càng khẽ.

Tôi phát điên xông ra khỏi sự ngăn trở của đám binh sĩ, lão đảo chạy ra phố.

Tôi ngồi trong quán uống vài vò rượu.

Đời này đây là lần đầu tiên tôi uống rượu... rượu trôi vào lòng, nóng như bỏng lửa.

Giữa cơn say, từng cái chau mày, từng nụ cười của Tương Tư, sương mù giăng giăng mờ mịt như mây bay. Uống xong tôi lại nghiêng ngả ra khỏi quán rượu, liêu xiêu đứng giữa đường lớn, chân tay thừa thãi.

“Nam Thân công tử...” - Một giọng nói mềm mại từ trong kiệu truyền đến từ xa.

Một bàn tay trắng ngần vén bức màn trúc, hiện ra một khuôn mặt vô cùng trong sáng xinh đẹp.

Tôi thở dài, lạnh nhạt nói: “Thì ra là Tử Khâm tiểu thư.”

“Chàng và ta đã có hôn ước, cũng đâu phải người ngoài, chi bằng đến quán trà trò chuyện?” Tử Khâm cười nhẹ yêu cầu.

“Được thôi...” - Trong đầu tôi trống rỗng, thậm nghĩ, có người bắt tôi làm gì nhĩ.

“Hôm nay đôi ta có thể gặp gỡ, cũng xem như là hữu duyên.” - Tử Khâm nhắc ấm châm trà, hương trà thoang thoảng, phảng phất khiến lòng người quên sầu muộn: “Có điều, trước tiên thiếp cần chúc trạng nguyên khoa bảng đề...”

Trạng nguyên... Công danh... Thì ra là cha muốn tôi thi lấy công danh, rồi lại cùng thiên kim nhà tướng quân nên duyên chồng vợ!

“... Tử Khâm tiểu thư.” - Tôi tiện tay cầm lấy chung trà tử sa, nhấp một ngụm. Trà này thấm tận lòng người nhưng có cảm giác hơi kì lạ.

“Gọi Tử Khâm là được rồi.” - Tử Khâm hơi đỏ mặt.

“Không phải cô thích công tử nhà Khương đại học sĩ...” - Trong cơn say tôi mê man nói, nghiêng qua thân mật hỏi nàng ta: “Nhưng bây giờ... Cô... Cô lại yêu thích ta như thế sao?”

Nàng ta cúi đầu cười, trông thật giống Tương Tư.

“Xin hãy tin ta... Nhất định phải... tin...” - Tôi cười, đưa tay nắm chặt lấy nàng, rồi ngất đi.

“Nam thân... Vong ưu tán có thể giúp người quên đi một số chuyện hoặc người nào đó...”

6. Phần 6 (hết)

Tương Tư

“Ồ? Sao tơ hồng của Nam Thân lại nối lại với Tử Khâm?” - Nguyệt Lão gia gia tỉ mỉ lật sổ nhân duyên: “Thật kỳ lạ, người nên duyên với Tử Khâm phải là Khương Việt Linh mới phải.”

“Sao cơ? Nam Thân và Tử Khâm?” - Tôi vội đến xem bức tường nhân duyên, chuyện gì đã xảy ra, tơ của hai người họ bây giờ lại nối liền với nhau...

“Tương Tư! Con muốn làm gì! Mau dừng tay lại!” - Nguyệt lão gia gia chụp lấy tay tôi đang muốn giật đứt tơ hồng: “Nếu làm vậy trời xanh sẽ phạt con!”

“Không phải gia gia nói họ vốn không nên kết duyên với nhau hay sao! Con sẽ tách họ ra...”

“Không được! Việc đã tới nước này, giờ đã không thể thay đổi!”

“Tại sao... Rốt cuộc là ai...”

Hương hoa càng ngày càng nồng đậm.

“Tương Tư muội muội.” - Phong Nguyệt cười khúc khích, khép chặt tay áo bước đến gần.

“Là cô có phải không?” - Tôi oán hận nhìn cô ta: “Tôi nên biết là cô từ đầu mới phải!”

“Sao muội lại có thể nói với ta như vậy? Là muội cho ta sợi tơ hồng đó mà. Ta buộc ai với ai thì buộc chứ.”
- Phong Nguyệt cười, tay áo vung lên: “Đừng như thế nữa đi! Dù sao thì muội và con người cũng không thể...”

“Im miệng!” - Tôi chỉ thẳng vào mặt cô ta: “Cô giúp tôi cũng là hại tôi! Lòng dạ cô thật hiểm độc!”

“Hừ!” - Phương Nguyệt cười khẩy: “Đúng là ta muốn người đau khổ đấy! Mỗi một kiếp người bị giáng xuống thế gian nhưng rồi vẫn có thể bò lên làm thần tiên trở lại! Ta vốn có thể tiếp quản ti của người, như vậy, ta cũng có hai tấm gương Gió Nguyệt, pháp lực cũng tương đương Nguyệt Lão!”

“Mỗi một kiếp điều bị giáng xuống trần gian?” - Tôi vô cùng nghi hoặc: “Không phải mới chỉ có kiếp này mới...”

“Xem ra trí nhớ của người lại kém đến vậy.” - Phong Nguyệt lạnh lùng nói. Cô ta phất tay áo, Phong kính hiện lên: thì ra chín kiếp trước, tôi và Nam Thân đều yêu nhau...

Chuyện xảy ra trong chín kiếp này và kiếp thứ mười giống nhau như đúc: cả nhà chàng đi vào rừng rồi được tôi cứu, lưu lại dấu răng cho nhau...

Có điều cuối cùng, trong gương đều trải kín đậu đỏ, từ từ hóa thành máu tươi...

“Cuối cùng chỉ có thể như thế sao...” Tôi bỏ nhào ra đất, nước mắt đầy mặt.

“Tương Tư, không phải không có cách.” - Nguyệt Lão gia gia tay cầm kéo tương tư gạt cảnh tượng trước mặt đi: “Chỉ cần để Nam Thân và người khác bái đường thành thân.”

“Nhưng... Con không quên được chàng...”

“Từ lâu hần đã quên người!” - Phong Nguyệt cười lạnh lùng rồi lại phất tay: “Nam Thân đang mặc hỉ phục tân lang, chân đá kiệu hồng, dịu dàng nắm lấy tay Tử Khâm.”

“Chàng sẽ không quên ta đâu... Sao chàng có thể quên ta...” Tôi đưa tay ra, dấu răng dần dần biến mất...
“Tại sao? Tại sao lại như vậy?”

“Bởi vì chỉ có thứ này biến mất, Nam Thân mới có thể thật sự quên con. Đồng thời...” Nguyệt Lão gia gia dùng kéo tương tư một nhát cắt vào chỗ trống trên tên Nam Thân, một làm khói hồng nhẹ kết thành một cây đậu tương tư, sau đó từ từ biến mất: “Ta còn muốn cắt đi đoạn tình kết ngàn đời giữa con và nó.”

“Đừng, không được cắt...” - Tôi quỳ trên mặt đất, dùng hai đầu gối bò tới nắm lấy vạt áo bào của Nguyệt Lão gia gia: “Con xin gia gia, đừng...”

“Tương Tư!” - Nguyệt Lão gia gia thở dài nói: “Năm đó chính bởi vì con si mê không đổi, rẽ tình lẫn lộn, yêu thương con người. Miễn cưỡng cùng Nam Thân là do chính con tạo ra mới bị trời phạt, phạt con mười kiếp luân hồi làm yêu, chỉ khi con cứu người mới có thể trở về thiên đình. Không ngờ kiếp kiếp con vẫn gặp được nó, đời đời đau khổ. Kiếp này là cơ hội cuối cùng, nếu không chấm dứt được, thì vạn kiếp không thể quay đầu!”

“Nếu, nếu con đã gieo nghiệt, vậy hãy để con tự giải...” - Tôi lau khô nước mắt đứng lên.

Hồng y khẽ tung lên, tôi bay xuống hạ giới.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê...”

“Đợi đã! ta...” - Giọng nói của tôi thoáng cái khản đặc, hai tay đưa lên đầu xoay một luồng sáng hình vòng cung màu hồng, vận phép thuật cả đời khiến cho thời gian ngừng lại tại khắc này.

Mọi người lập tức bất động.

“Con muốn làm gì?” - Nguyệt Lão gia gia vẻ mặt cứng lại: “Con tự ý ngừng thời gian? Con làm vậy sẽ hóa thành tro bụi!”

Tôi chậm chậm đi đến bên Nam Thân, xắn tay áo chàng lên, dấu răng bên mé trong cánh tay quả đã biến mất.

Tôi rưng rưng, quay đầu lại cười: “Thà hóa thành tro bụi còn hơn tái kiếp lại sinh. Con xin gia gia cho con hóa thành một nốt ruồi son trên ngực chàng. Để mỗi khi chàng nhìn thấy con, sẽ đau đớn như tan xương, đêm về không thể ngủ yên...”

Nam Thiên

Tại sao trên ngực tôi lại có một nốt ruồi son?

Đỏ sẫm như hạt cây tương tư.

Vừa nhìn thấy nó, thì giống như có con dao nhọn đã mài ngàn năm đâm vào lòng, làm cho tim tôi đau đớn như dao cắt...

Tại sao tôi muốn đem những hạt đậu đỏ mọc đầy bên song cửa sổ cắt vào trong hộp gấm xạ hương kia?

Tại sao sau khi tôi hái hạt đậu đỏ trên cây thì chúng đều hóa thành chất lỏng đỏ như máu?

Có phải tôi từng yêu một người nào khác?

Có phải, tôi yêu nàng đã ngàn năm...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-do-tuong-tu>